

Opravična št.:

Up-2439/07

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2009:Up.2439.07

Akt:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. X Ips 1209/2005 z dne 19. 4. 2007 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 531/2003 z dne 24. 8. 2005

Izrek:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. X Ips 1209/2005 z dne 19. 4. 2007 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 531/2003 z dne 24. 8. 2005 se zavrne.

Evidenčni stavek:

Očitki o arbitrarnosti in neobrazloženosti izpodbijane odločitve ne držijo. Upravno in Vrhovno sodišče sta svojo odločitev o tem, da je bila v obravnavanem postopku dopustna uporaba izrednega pravnega sredstva obnove postopka po Zakonu o splošnem upravnem postopku, da je bila obnova postopka po uradni dolžnosti uvedena v okviru enomesečnega subjektivnega roka iz 263. člena Zakona o splošnem upravnem postopku, da je podan obnovitveni razlog iz 1. točke 260. člena Zakona o splošnem upravnem postopku in da je pritožnica v tem postopku pridobila status carinskega dolžnika, dovolj obrazložili in jo utemeljili z razumnimi in logičnimi pravnimi argumenti.

Neutemeljen je tudi očitek o odstopu od ustaljene sodne prakse Vrhovnega sodišča. Zatrjevanega odstopa od sodne prakse pa tudi ni mogoče utemeljevati zgolj s sklicevanjem na sodbo nižjega sodišča.

Očitka o kršitvi pravic iz 23., 24. in 25. člena Ustave ter 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ni mogoče utemeljiti zgolj s splošnim zatrjevanjem kršitev teh ustavnih določb.

Geslo:

1.5.51.2.6 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Zavrnitev ustavne pritožbe.

5.3.13.18 - Temeljne pravice - Državljanke in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Enakost orožij (22, 14).

5.3.13.17 - Temeljne pravice - Državljanke in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Obrazložitev.

3.22 - Splošna načela - Prepoved arbitrarnosti.

1.4.10.6.1 - Ustavno sodstvo - Postopek - Vmesni postopki - Izločitev sodnika - Izločitev na zahtevo sodnika.

Pravna podlaga:

Člen 22, 23, 24, 25, Ustava [URS]

Člen 6, Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin [EKČP]

Člen 59.1, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:

⌘

Dokument v PDF obliki:

Polno besedilo:

Up-2439/07-19

9. 4. 2009

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi družbe Viator & Vektor, d. d., Ljubljana, ki jo zastopa Gregor Simončič, odvetnik v Ljubljani, na seji 9. aprila 2009

odločilo:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. X Ips 1209/2005 z dne 19. 4. 2007 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 531/2003 z dne 24. 8. 2005 se zavrne.

Obrazložitev

A.

1. Z izpodbijano sodbo je Vrhovno sodišče zavrnilo revizijo pritožnice zoper sodbo Upravnega sodišča, s katero je to sodišče zavrnilo tožbo pritožnice zoper odločitev Ministrstva za finance o potrditvi sklepa Carinskega urada Nova Gorica o dovolitvi obnove postopka uvoznega carinjenja po enotni carinski listini (v nadaljevanju ECL) in priloženem Potrdilu o prometu blaga EUR. 1. Na podlagi slednjega je bila pri carinjenju uvoženega blaga (novega osebnega avtomobila) uporabljena preferencialna carinska stopnja v višini 8,1 %. Izpodbijana odločitev temelji na ugotovitvi, da je podan obnovitveni razlog iz 1. točke 260. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 80/99 in nasl. – v nadaljevanju ZUP) zaradi ugotovitve nemškega carinskega organa, da ob uvoznem carinjenju predloženo Potrdilo o prometu blaga EUR. 1 ne izpolnjuje zahtevanih pogojev o verodostojnosti in točnosti oziroma da blago nima porekla v smislu Evropskega sporazuma o pridružitvi med Republiko Slovenijo na eni strani in Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami, ki delujejo v okviru Evropske unije, na drugi strani (Uradni listi RS, št. 44/97, MP, št. 13/97 – Evropski sporazum).

2. Pritožnica zatrjuje kršitev 22., 23., 24. in 25. člena Ustave ter 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP). Meni, da bi morala tako upravna organa kakor tudi sodišči v obravnavani zadevi presoјati, ali je podan obnovitveni razlog iz 2. točke 260. člena ZUP ter posledično v predhodnem postopku, v skladu s 147. členom ZUP, najprej razrešiti vprašanje ponarejenosti listine. Zato naj bi bila izpodbijana odločitev, da je v zadevi podan obnovitveni razlog iz 1. točke 260. člena ZUP, očitno napačna. Organom, ki so odločali v tej zadevi, očita tudi opustitev naznanitve kaznivega dejanja davčne zatajitve oziroma ponarejanja listin. Meni, da je bila obnova postopka uvoznega carinjenja uvedena po poteku enomesečnega subjektivnega roka iz 263. člena ZUP. Vrhovnemu sodišču očita tudi, da se ni opredelilo do ugovorov pritožnice glede njene pasivne legitimacije v postopku carinjenja. Po mnenju pritožnice bi moral carinski organ, na podlagi 48. in 49. člena ZUP ter tretjega odstavka 4.a člena

Carinskega zakona (Uradni list RS, št. 1/95 in nasl. – v nadaljevanju CZ), preveriti obstoj pooblastila za izpolnitev ECL. Vrhovno sodišče naj bi v enaki zadevi (sodba št. U 113/95 z dne 25. 3. 1998) odločilo drugače ter zavzelo stališče, "da špediter in pooblaščen oseba špediterja ni isto". Tudi Upravno sodišče naj bi sodbi št. U 562/2002 z dne 24. 2. 2005 dalo prednost uporabi prvega odstavka 154. člena CZ in ne določbam ZUP. Meni tudi, da postopka po carinski deklaraciji ni mogoče obnoviti. Poleg tega trdi, da izpodbijana sodba v bistvenih delih ni obrazložena, da je sodišče spregledalo ponujene dokaze in da se o pravnih stališčih pritožnice ni izreklo.

3. Senat Ustavnega sodišča je s sklepom št. Up-2439/07 z dne 3. 6. 2008 ustavno pritožbo sprejel v obravnavo. V skladu s 56. členom Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – ur. p. b. – v nadaljevanju ZUstS) je bila ustavna pritožba poslana Vrhovnemu sodišču in Ministrstvu za finance Republike Slovenije (v nadaljevanju MF).

4. MF v odgovoru pojasnjuje, da gre za predhodni postopek, v katerem se obravnava abstraktna dopustnost obnove, in ponavlja razloge, na katerih temelji njegova odločitev. Zavrača očitke o neenotni sodni praksi. Neutemeljen naj bi bil tudi očitek o uvedbi obnove postopka po poteku subjektivnega roka iz 263. člena ZUP. Glede na zakonsko ureditev naj bi subjektivni rok začel teči od dneva, ko je pristojni območni carinski urad zvedel za novo dejstvo, ki je razlog za obnovo postopka.

5. Pritožnica v odgovoru na navedbe MF ponavlja svoja stališča iz ustavne pritožbe in dodaja, da ugotovljeno novo dejstvo v tem postopku temelji na podanem izvedenskem mnenju nemškega carinskega delavca. Ker je po mnenju pritožnice izvedensko mnenje lahko v skladu s 194. členom ZUP obravnavano le znotraj obnovljenega postopka na ustni obravnavi, ekspertize o ponarejeni listini ni mogoče šteti za nov dokaz, temveč kot razlog za obnovo postopka po 2. točki 260. člena ZUP.

B.

6. Tako ugovor pritožnice, da bi morale sodišče pogoje za obnovo postopka presoјati na podlagi 2. točke 260. člena ZUP kakor tudi njena trditev, da postopka po carinski deklaraciji ni mogoče obnoviti, po vsebini pomenita zgolj očitka zmotne uporabe prava, ki sama po sebi ne moreta utemeljiti ustavne pritožbe. V skladu s prvim odstavkom 50. člena ZUstS Ustavno sodišče preizkusi le, ali so bile z izpodbijano odločitvijo kršene človekove pravice oziroma temeljne svoboščine. Z vidika 22. člena Ustave bi bil sicer lahko pomemben očitek o očitni napačnosti takšne odločitve, ki bi jo bilo mogoče označiti za samovoljno in kot takšno v neskladju s pravico do enakega varstva pravic. Iz 22. člena Ustave namreč izhaja tudi prepoved sodniške samovolje oziroma arbitrarnosti. Vendar lahko oceno samovolje oziroma arbitrarnosti Ustavno sodišče izreče le, če sodišče svoje odločitve ne utemelji s pravnimi argumenti, ali če so argumenti sodišča že na prvi pogled nerazumni. Tega pa izpodbijanima odločitvama ni mogoče očitati. Zgolj dejstvo, da pritožnica določbe ZUP, ki urejajo pogoje in roke za obnovo postopka po uradni dolžnosti, razlaga drugače kot sodišče, ne zadošča za utemeljitev ustavne pritožbe.

7. Tudi ugovor pritožnice o uvedbi obnove postopka po poteku subjektivnega roka iz 263. člena ZUP po vsebini pomeni zgolj ugovor napačne uporabe procesnega prava, ki, kot že rečeno, sam po sebi ustavne pritožbe ne more utemeljiti. Kolikor pa je ta ugovor mogoče razumeti kot očitek očitne napačnosti stališča (o enotnosti carinske službe glede na zakonsko razmejene pristojnosti njenih organizacijskih enot), na katerem temelji presoja pravočasnosti uvedbe obnove v tej zadevi, pa Ustavno sodišče ocenjuje, da takšen ugovor ni utemeljen. Pri utemeljitvi izpodbijanega stališča je sodišče namreč izhajalo iz pravne ureditve instituta obnove postopka po ZUP, organiziranosti carinske

službe in zakonske razmejitve stvarne pristojnosti med posameznimi carinskimi organi znotraj carinske službe po Zakonu o carinski službi (Uradni list št. 56/99 in nasl. – v nadaljevanju ZCS-1). Zanj je navedlo bistvene pravne argumente ter razumno pojasnilo, zakaj je v obravnavanem primeru štelo, da je začel teči subjektivni rok za začetek uvedbe obnove postopka po uradni dolžnosti od dneva, ko je Carinski urad Nova Gorica prejel rezultate naknadnega preverjanja uvoznih carinskih listin. Stališče organizacijske neenotnosti carinske (tudi davčne) službe, na katero je oprta presoja pravočasnosti začetka uvedbe obnove postopka po uradni dolžnosti v okviru subjektivnega roka iz 263. člena ZUP, pa je priznано tudi v teoriji in sodni praksi (tako Vrhovno sodišče npr. v sodbah št. I Up 536/2003, I Up 499/2004, I Up 1204/2005, I Up 770/2006, I Up 817/2006 itd.).

8. Pritožnica zatrjuje tudi, da se sodišči nista opredelili do vseh tožbenih in revizijskih navedb in da je zato izpodbijana odločitev arbitrarna ter v nasprotju z ustaljeno sodno prakso. Zahteva po obrazloženosti sodnih odločb pomeni obveznost sodišča, da pretehta upoštevnost pritožbenih navedb in se do tistih, ki so po razumni presoji sodišča za odločitev v konkretni zadevi bistvenega pomena, ter so dovolj argumentirane in niso očitno neutemeljene, v obrazložitvi sodbe tudi opredeli. Očitki pritožnice, da se sodišči nista opredelili do ugovora glede njene pasivne legitimacije v konkretnem carinskem postopku in do ugovora glede opustitve naznanitve kaznivega dejanja, niso utemeljeni. Iz obrazložitev sodb Upravnega in Vrhovnega sodišča je razvidno, da sta se sodišči seznanili s tožbenimi oziroma z revizijskimi navedbami in jih preizkusili. Trditve glede opustitve naznanitve kaznivega dejanja pa sta zavrnila kot pravno nepomembne. Ker sta sodišči odgovorila na vse obravnavane tožbene in revizijske ugovore, je predhodno opisane očitke pritožnice mogoče razumeti zgolj kot nestrinjanje pritožnice z izpodbijano odločitvijo. Tega vidika pa ni mogoče presojati v okviru presoje kršitve pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave.

9. Pritožnica s sklicevanjem na sodbo Vrhovnega sodišča št. U 113/95 zatrjuje, da je Vrhovno sodišče z izpodbijano odločitvijo odstopilo od ustaljene sodne prakse, saj naj bi glede vpliva pooblastilnega razmerja med špediterjem in osebo, ki je izpolnila carinsko deklaracijo na določitev carinskega dolžnika, v enakem primeru odločilo drugače. Iz pravice do enakega varstva pravic izhaja zahteva, da sodišče ne sme samovoljno, torej brez pravne obrazložitve odstopiti od ustaljene sodne prakse. Pritožnica kršitve tega ustavnega procesnega jamstva, s sklicevanjem na sodbo Vrhovnega sodišča št. U 113/95, ni izkazala. Poleg tega je Vrhovno sodišče s citirano sodbo odločitev carinskega organa odpravilo iz procesnih razlogov, ker tožena stranka ni odgovorila na navedbe v pritožbi glede pooblastila za zastopanje. Vrhovno sodišče v konkretni zadevi stališča glede zakonitega zastopanja sploh ni zavzelo. Zatrjevanega odstopa od sodne prakse pa tudi ni mogoče utemeljevati s sklicevanjem na sodbo nižjega sodišča (tako Ustavno sodišča tudi v sklepu št. Up-427/02 z dne 13. 7. 2004)[1].

10. Za utemeljitev zatrjevanih kršitev pravic iz 6. člena EKČP ter 23., 24. in 25. člena Ustave ne zadošča zgolj splošno zatrjevanje kršitve teh ustavnih določb. Ker pritožnica teh navedb ne konkretizira, jih Ustavno sodišče kot takih ni moglo preizkusiti.

11. Ker z izpodbijano sodbo niso bile kršene človekove pravice, je Ustavno sodišče ustavno pritožbo zavrnilo.

C.

12. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsednik Jože Tratnik ter sodnice in sodniki dr. Mitja Deisinger, mag. Marta Klampfer, mag. Marija Krisper Kramberger, mag. Miroslav Mozetič, dr. Ernest Petrič, dr. Ciril Ribičič in Jan Zobec. Sodnica

Jasna Pogačar je bila pri odločanju v tej zadevi izločena. Odločbo je sprejelo s šestimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala sodnika dr. Mitja Deisinger in dr. Ciril Ribičič.

Jože Tratnik
Predsednik

Opomba:

[1] Objavljeno na spletni strani Ustavnega sodišča:

<<http://odlocitve.us-rs.si/usrs/us-odl.nsf/o/0590796B30181140C125717200296908>>

Vrsta zadeve:

ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

Viator & Vektor, d. d., Ljubljana

Datum vloge:

6. 7. 2007

Datum odločitve:

9. 4. 2009

Vrsta odločitve:

odločba

Vrsta rešitve:

zavrnitev

Objava:

Uradni list RS, št. 38/2009

Dokument:

US28730